

արարանք մէջտեղ. իր ճերմակ շրջա-
 զգեստով որ կէշնար վայելչագեղ ծալ-
 քերով իր հասակն ի վար, մինչև ոտ-
 քերը, իր մետաքսի եպնոսագոյն գան-
 դուրնհրով, ուսերուն վրայ ծփծփուն,
 մինչևն կեռասի գոյն սաթենէ ծապա-
 նէ մը կը պարտէր գլուխը: Իր խոշոր
 ու սեւ աչքերը, բոցեանդէն այլ երազ-
 կատ նայուածք մը կը սեւեռէին երկուս-
 տարդ հրամանատարին դէմքին վրայ,
 որ նստուկ կամրակին վրայ կը կենար,
 աչքերը յառած, վարը, փաշկոյղ ծո-
 վուն վրայ:
 Ատեն ատեն անյողակի մտածում
 մը կը զգուենէր իր ձուռձեւ այտե-
 բուն վրայ կարծիքը, անուշիկ բոցը կը
 արարէր այդ չքնաղ աչքերուն մէջ, դաժմ
 մարտայարեթիվ ինչ մը լծողով իր տեղ.
 ելք նայուածքը Բէգին կը դարձունէր
 վարկեան մը:
 Էւ նոստած վրանին տակ, մինակ
 քողովին, ու արեւին մանկը դիտելով,
 Բէգ Սիւնէյ կարծեմ զարմանալի կեր-
 պով մը նստուկ կարծեմը տարուած
 էր: Թէպէտեւ պարզօրէն հազուած,
 մուսուլման գոյր շրջազգեստով և լայ-
 նեղը յարդէ գլխարկով, մեծ տիկնոջ մը
 անտանալի երեւոյթի ունէր նէ:
 Ենթ Քէզ, տրտում և տխուր էր:
 Յերեկ իր մասձամները և գիշերը,
 Խորհնը իր Անգլիոյ րարեկամներուն
 համար էին, իր տխուր մօրաբոյժ, Լորտ
 Աւետալի, որ չէր գիտեր տակաւին իր
 սիրեցեալին վիճակը, իր եղբօր Չա-
 նուարաբար խեղճ Ալիո Տէգմնետի հո-
 մար: Նախագահու մը, թէ կամը
 պիտի իմանար իր այցեւորթինը գեղա-
 կին մէջ, և ա՛յ անիլ պիտի դառնա-
 ցնէր Ալիոյ կաջութիւնը, ծնած էր
 մօրքին մէջ:
 Ինքզինքն իսկ այնչափ չէր մտածեր,
 թէպէտեւ իր վիճակն ալ փափաքելի
 բուն մը չէր: Ի՞նչ է թէ կտրելի եղա-
 ծին չափ յարգանք բոցը կը արուէր ի-
 բնի նկատմամբ, բայց միշտ կը զգա-
 թէ անօրէն աւազակներու մէջը կը գտ-
 նուէր: Թէպէտեւ այն ամէն հանդի-
 սութիւն, որուն վարժուած էր տղայ
 հասակէն, արուեստաւ հոս իրեն, բայց
 նէ չէր կրնար մոռնալ այն ընդունելու-
 թիւնը որ առաջին անգամ եղաւ իրեն:
 Ու յետոյ, Սիրաի նախնան ալ, որ
 երթալով կը շատնար, թշուառ կրնէր
 զինքը. նէ կը վախնար որ մի գուցէ
 հրամանատարը կռահէ, և այն պահն
 էնչ պիտի ըլլար Մօլմահմաններու պետն
 իմանապէս յատ անգամ գրաւած
 էր իր մտածումը, բայց գաղտնիքը ան-
 լուծանելի էր ֆնար միշտ, չառ անգամ
 ներ, խօսակցութեան լիցնոցին, կտրեմ
 թէ յանկարծ իր անցեալին վրայ յայտ
 նութիններ պիտի ընէր ան. բայց միշ-
 ինքզինքը կը լուենէր, և իր անփութ գուար-
 թածութեան սովորական չէտը առ-
 նելով, կարծես կը մոռնար այդ գիտա-
 ւորութիւնը:
 Վերջագէս արեւը անհետացաւ հո-
 րիզոնին վրայ. երկրին փայլուն երփ-
 ները սկսաւ ջնջուլ իրիկուան գոյր խա-
 ւարին տեղի տալու համար:
 Քաղցր սիւր մոյն ալ ելաւ մէկէն, որ
 ցերեկուան իրիտ տապին տեղ որան
 չելի զովութեամբ լեցոյց օդը: Այս ո-
 գեւորով աղբիւրներուն տակ, անգործ
 առաքանները սկսան ուռիլ, հոգմու-
 նաւը սկսաւ դադարթօրէն յառաջնալ,
 որպէս թէ այդ որանելի սիւրը համոյթ
 պատճառած ըլլար իրեն. նաւատինե-
 րը լծողուցին իրենց անփութ գիշեր-
 նոր կենտր մը կենդանութիւն տուաւ
 կարծեմ յողնային նաւորդներուն: Քէզ
 ևս աղբուեցաւ, և ոտքի ելալով հրա-
 մանատարին գտնուած կողմը ուղղուե-
 ցաւ:
 (Տես զառնարկիցի)